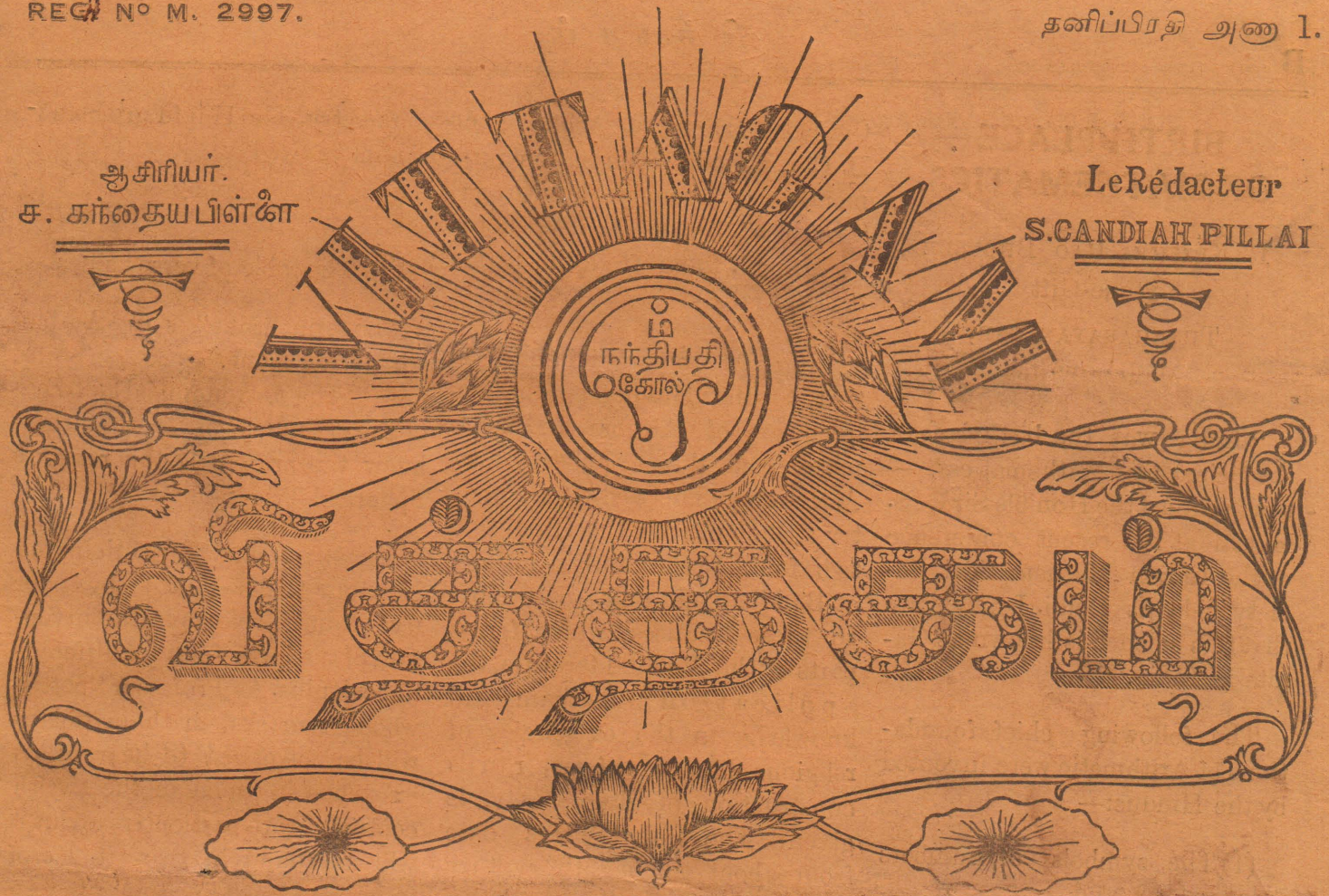

ஆசிரியர்.
ச. கந்தையபிள்ளை

Le Rédacteur
S. CANDIAH PILLAI

ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III.

புதுவை, புவ னு தை மீ கள ட (30-1-36)

No. 7.

திருவாய் மொழி.

கற்றுக்கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து
செற்றார் திறலழியச் சென்றுசெருச்செய்யும்
குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்தம்பொற்கொடி
புற்றாவல்குல் புனமயிலேபோதராய் [யே
சுற்றத்துத்தோழிமா ரெல்லாரும்வந்துநின்
முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன்பேர்பாட
சிற்றூதேபேசாதே செல்வப்பெண்டாட்டி நீ
எற்றுக்குறங்கும் பொருளேலோரெம்பாவாய்.

களைத்திளங்கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி
நினைத்துமுலைவழியே நின்றபால்சோர
நனைத்தில்லம்சேராக்கும் நற்செல்வன்தங்காய்!
பனித்தலைவீழ நின்வாசல்கடைபற்றி [ற
சினத்தினால் தென்னிலங்கைக்கோமானைச்செற்
மனத்துக்கினியானைப் பாடவும்நீவாய்திறவாய்
இனித்தானெழுந்திரா யீதென்னபேருறக்கம்
அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்தேலோரெம்பாவாய்.

BIRTH PLACE OF MATHEMATICS.

R. KRISHNA RAO BHONSLE
Stone-Gift

THYAGARAYANAGAR,
Madras writes.

"India was the birthplace of the Science of Mathematics" — thus claimed the Hon'ble Sir G. S. Bajpai at the recent conference of the Indian Mathematical Society held at Delhi. I may state that this science is known as Ganita in India.

The following chief foundations of Arithmetic were invented by the Hindus:—

(1) The symbols of numbers (numerals), and

(2) The decimal system of notation.

Sir W. W. Hunter says that to the Hindus, the world owes the invention of numerical symbols on the decimal scale. The Indian figures 1 to 9 are abbreviated forms of initial letters of the numerals themselves, the zero, or 0, representing the first letter of the Sanskrit word for empty (Sunya). The great German critic Schlegel says that the Hindus invented the decimal cyphers, the honour of which, next to letters, the most important of human discoveries, has, with the common consent of historical authorities, been ascribed to the Hindus. Numerals have been in use in India since at least the third century B. C. They were employed in

the Rock Edicts of Asoka (256 B. C.) In modern times, the numerals are wrongly known as "Arabic", because the Western nations got them from the Saracens (Arabs).

Professor Monier Williams says that to the Hindus is due the invention of Algebra and Geometry and their application to Astronomy. The earliest Geometry (Bhoomiti) of the Hindus is to be found in the "Sulva-Sutras" of Baudhayana and Apastamba. In these treatises, which forms parts of the Vedic literature, the application of mathematical knowledge to the exigencies of religious life, sacrifices, rituals construction of altars, etc., is given. The Sulva-Sutras date from about the eighth century B. C. Dr. Thibaut has shown that the geometrical proposition that the square on the hypotenuse of a right-angled triangle is equal to the squares on the sides containing the right angle, which tradition, ascribes to Pythagoras, was solved by the Hindus at least two centuries earlier.

Algebra (Bija-Ganita) is a Hindu science in spite of the Arabic name. According to Hankel, the Hindus are the real inventors of Algebra, if we define Algebra as the application of arithmetical operations to both rational and irrational numbers of magnitudes. Bhaskara invented the art of placing the numerator over the denominator in a fraction.

Surya Siddhanta (2000 B. C.) contains a rational system of Tri-

gonometry. The Hindu mathematicians devised

- (1) The table of sines, and
- (2) The table of verse sines.

The term "Sine" is an Arabic corruption from Sanskrit "Shinjini." The Astronomical tables of the Hindus prove that they knew the principal theorems of Spherical Trigonometry.

Bhaskaracharya anticipated Newton (1642-1727) by over five hundred years in the invention of the principles of differential calculus. As Professor Spottiswoode remarks, mathematicians will be surprised to hear of its existence in India in the twelfth century. More particulars about it will be found in two articles of mine published in the "Indian Review" and in "The Journal of the Mathematical Society,"

(Hindu)

ஆஹார சுத்தியால் ஸத்வகத்தி.

காமம் க்ரோதம் முதலான அரிஷ்ட வர்க்களுக்கு வசப்பட்டு பரத்தில் நமக்கு நன்மை படக்கூடிய விஷயங்கள் யாவை யென்றுணராமலே 'கண்டதே காஹி! கொண்டதே கோலம்' எனக் கருதி மனம் போன போக்கெல்லாம் போய், பிறப்புத் தொடங்கி இரக்கும் வரை அவ்விஷயங்களி லொன்றையும் அனுஷ்டிக்காமலே காலம் கழித்துக் கொண்டு விசேஷமாக பலான துக்கக் களையே அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் நம்மைப் பார்த்து பரம காரணிக ராயும், சீதாசார்யருமான ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா, தன்னைத் தானே உத்தரணம் செய்து கொள்ளவேண்டும். தன்னையே தான் நாசத்தை யடைவிக்

உள் நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 3.

வெளி நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 4.

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை
நமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க்க் கல்லா லரிது.
குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, புவ வரு தை மீ கள ௨ (30—1—36)

NO. 7.

தருவாசகம்.

விண்ணகத் தேவரு நண்ணவு மாட்டா
விழுப்பொரு ளேயுன தோழப்படி யோங்கள்
மண்ணகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே
வண்திருப் பெருந்தறை யாய்வழி யடியோங்
கண்ணகத் தேநின்ற களிதரு தேனே
கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
எண்ணகத் தாயுல குக்குயி ரானாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.

புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையில் நாள்நாம்
போக்குகின் றேமல மெயிந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித்
திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
அவன்விருப் பெய்தவு மலரவ னுசைப்
படவுகின் னலர்ந்தமெய்க் கருணையு நீயும்
அவனியிற் புருந்தெமை யாட்கொள்ள வல்லாய்
ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானே நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
முலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருள்வந்து முந்துமினே.
[நீருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

யுவ னுலு தை மீ கள உ

உயிருடன் இருந்தால்
உப்பு மாறி உண்ண
லாம்.

மீழ் நாட்டில் வழங்கும்
சிறந்த பழ மொழிக
ளுள் ஒன்றாகிய இலிந்து
உலகியலுக்கும் ஒரு
வாற்றன் ஒப்பியதாயி

னும், பாரமார்த்திகமாகிய உண்மை
நிலைக்கே பெரிதும் ஒப்பிய தாகின்
றது.

இதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய
பொருளோ எனின், உலகோர் படிப்பு
வல்லபத்துக்கு ஒரு சிறிதும் எட்டாத

அரிய பெரிய வேத உண்மையாகி
மிளர்கின்றது.

உலகியல் நோக்கி இதன் உலகிய
லுக்கு ஒப்பிய பொருள் மிகச் சுருங்க
உரைத்து, உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய
பொருள் சிறிது விளக்க முற உரைக்
கப்படும்.

“ஓர் ஆபத்து வந்த காலத்தில் மற்ற
வைகள் எல்லா வற்றையும் இழந்து
விட்டாலும் உயிர் ஒன்றைப் பாது
காத்து வைத்துக் கொண்டால், அவ்
உயிர் வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொ
ருள் ஒன்றும் இன்றாயினும், உப்பு
முடை கொண்டு ஊர் சென்று விற்றா
யினும் ஊதியம் ஈட்டிச் சுகமாக வாழ
லாம்.” என இப் பழமொழியின் உல
கியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் கூறப்படு
கின்றது.

நோய் மேற்கொள்ளும் காலங்களில்
— ஆபத்துக் காலங்களில் உலகோர்
யாவரும் எத்துணைக் கஷ்டம் வரின்
அதனைப் பொருட் படுத்தாது தங்கள்
பொருள் முழுவதையும் செலவு செய்
தும் அந் நோயால் — ஆபத்தால்
உடலை விட்டு உயிர் பிரியாத வாறு
அதனைப் பாது காத்தற்கே பகிரதப்
பிரயத்தனம் செய்வர்.

இவ்வாறான ஆபத்துக் காலத்துக்
குப் பயன் படுதல் கருதியே பல்லாற்
றனும் முயன்று பொருளை ஈட்டிச்
சேமித்து வைப்பர் — இடம் பொருள்
ஏவல்களைத் தேடி வைப்பர்.

பின் வரும் நீதி வாக்கியமும் எல்
லா வற்றையும் இழந்தாயினும் ஒரு
வன் தன் உயிரை பாது காக்க வேண்
டும் என்பதனை வலியுறுத்துகின்றது.

இதோபதேசம்.

ஆபத் காலே தநம் ரகேஷத் தாரார்
[ரகேஷத் தநைரபி]
ஆத்மநாம் சததம் ரகேஷத் தாரைரபி
தநைரபி ||

ஆபத்துக் காலத்தில் பயன் படும்படி
பணத்தைச் சேமித்து வைக்க வேண்
டும். அப் பணத்தால் தன் மனைவிக்கு
ஆபத்து நேராதவாறு அவளைக் காத்து
வைக்க வேண்டும். அப் பணத்தாலும்
அம் மனைவியாலும் நூறு மடங்காகத்
தன்னைக் (தன் உட லுயிரை) காத்து
வைக்க வேண்டும் என்பது இதன்
பொருளாகும்.

ஆபத்துக் காலத்தில் உயிரைப் பாது
காத்தலால் பின்பு எதிர் பாராத பல
நன்மைகள் ஏற்படக் கூடும். உயி
ரோடு இருந்தால் எவ்வாற்றினும் சீவ
னம் செய்து பல நன்மைகளையும்
அடையலாம்; இச்சைகள் — எண்
ணங்கள் பூர்த்தியாகலாம்; கோரியன
யாவும் கைகூடவும் ஆம். எல்லா வற்
றையும் இழந்து விடினும் உப்பு மாறி
யாவது — உப்பு விற்றாவது 'சீவனம்'
செய்யலாம். யாரும் எக் காலத்தும்
ஊர் தோறும் உப்புக் கொடு சென்று
விற்றலால் ஊதியம் பெற்று வாழலாம்
என்பது ஒரு தலை. ஏன்?

உப்பு யாவாக்கும் எக் காலத்தும்
வேண்டியதே ஆதலால் என்க. உப்பை
வேண்டாதார் யாரும் இல்லை. உப்பு
இன்றேல் உணவு இல்லை. அதுவே
உணவு — உணர்வு என்க. இவ் வாற்
றல் இப் பழ மொழியின் உலகிய
லுக்கு ஒப்பிய பொருள் கண்டு
கொள்க. இப் பழ மொழியின் கருத்து
வால்மீகி முநிவரால் இராமாயணத்
தும் கூறப்பட்டுள்ளது.

வால்மீகி ராமாயணம்.

“எதி ஜீவந்தம் ஆந்தோநரம் வர்ஷ
[சதாதபி]”
(ஷே. சந்தர காண்டம்)

உயிரோடு இருக்கிற மனிதனை நன்
மையானது நெடுங் காலத்துக்குப் பின்
னும் அடையும் என்பது இதன்
பொருளாகும். “வர்ஷ சதாதபி” என்
பது நீண்டு நெடுங் காலம் என்னும்
பொருள்பட நின்றது. இவ்வாதே,

“ஜீவந்ரோபத்ரசதாநிப்ச்யேத்”

எனப் பிறர் கூறியதும் அறிக. உயிரோடு இருக்கிற மனிதன் பல நன்மைகளைக் காண முடியும் என்பது இதன் பொருளாகும்.

இப் பழமொழி பதினெண் கீழ்க் கணக்குள் ஒன்றாகிய பழமொழி என்றும் நூலில்,

“உயிருடையார் எய்தார் வினை இல்லை”

என வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருளை உதாரண முகத்தால் விளக்கிய அந் நூற் செய்யுள் ஈண்டுக் காட்டப்படுகின்றது.

பழமொழி.

சுட்ப்பட்டியுந்ந்தசோழன்மகனும்

பிடர்த்தலைப்போனைப்பெற்றுக்—கடைக்
[கால்
செயிரறுசெங்கோல்செலீஇயினன்; இல்லை
உயிருடையார்எய்தாவினை.

(ஊ செ.105)

(இ—ள்) “இளமைப் பருவத்து பிறரால் சுட்ப்பட்டும் உயிருய்ந்துபோகிய கரிகாலனும், இரும்பிடர்த் தலைபார் என்னும் பெயரையுடைய தன் மாமனைத் தனக்குத் துணையாகப் பெறுதலால் பின்னொரு காலத்தின் கண் தன் அரிமை அரசு பெற்றுக் குற்ற மற்ற செங்கோலை நடத்தினான் ஆதலால், உயிருடையார் எய்தாத தொரு நல் வினைப் பயனில்லை; ஏ—று.”

இளமைப் பருவத்தில் தனது அரசரிமையை வவ்வக் கருதிய பகைவரால் சுட்ப்பட்டும் தனது மதிவன்மையால் தப்பி ஓடி உயிர் பிழைத்து அரசனாகிப் பல நன்மைகளை அடைந்து தனக்கும் பிறர்க்கும் உரியனாகி வாழ்ந்து பெரும் புகழ் படைத்த கரிகாற் சோழன் வரலாறு இப் பழமொழிக்கு உதாரணமாகக் காட்டப் பட்டது. இவன் வீரம் குணம் செயல் இவன் அடைந்த நன்மைகள் இவனால் சோழ

நாடு அடைந்த நன்மைகள் என்பன யாவும் சிலப்பதிகாரம், பொருநராற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை (பத்துப்பாட்டு) புறநானூறு, அகநானூறு, மணிமேகலை, கலிங்கத்துப் பரணி, பழமொழி, மகாவம்சம் என்னும் இலங்கைச் சரித்திரம் முதலிய நூல்களால் செவ்வனம் பாராட்டிக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றை எல்லாம் ஈண்டு விரிப்பின் மிகப் பரக்கும். ஆங்காங்குக் கண்டு கொள்க.

இவ்வாற்றால் யாவரும் தம் உயிருக்கு ஆபத்து நேராதவாறு அதனைக் காத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதும்; அதனால் எதிர்பாராத பல நன்மைகளையும் அடையலாம் என்பதும் இப் பழமொழியால் உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு நன்று வற்புறுத்தப் பட்டமை கண்டு கொள்க.

அறிவிப்பு.

அதேத் வாரம் தைபூச மான தால் அவ்வாரம் (6-2-36) “வித்தகம்” வெளிவர இயலாதேன் பதை பத்திரிகாபிமானிகளுக்கும் சந்தா நேயர்கட்கும் வணக்கமாய் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

மேல் இப் பழமொழி உண்மை நிலைக்கே பெரிதும் ஒப்பியவாறு நிறல் ஒரு சிறிது விளக்கமுற உரைக்கப் பட்டும்.

“உயிருடன் இருந்தால் உப்பு மாறி உண்ணலாம்” என்பது அரிய பெரிய பழமொழி; நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழியாகிய — மந்திரமாகிய முது மொழி என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை.

“உயிருடன் இருந்தால்” என்பதன் பொருள் என்ன?

இயங்கிக் கொண்டு இருப்பன எல்லாம் உயிருடையனவே. இங்ஙன

மாகவும், “உயிருடன் இருந்தால்” எனப் பழமொழி கூறுவதன் பொருள் என்ன கொல்? எனின், சிறிது கூறுதும்:—

உயிருடன் இருக்கின்ற — இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற சரம் அசரம் என்பன யாவும் உயிருடன் இருப்பனவாக வழங்கப் படினும் அவையாவும் வாய்மையில் உயிருடன் இருப்பனவாகா என்பது இப் பழமொழியால் பெறப் படுகின்றது அல்லவா?

ஈதென்ன விபரீதம்! என்பர் அறிவு விளக்கம் இல்லாப் பாமரர்.

உயிருடையன என வழங்குவன எல்லாம் உயிர்ப் பிணங்களே — நடைப் பிணங்களே; அஃதாவது சாதலை நோக்கி — தென் திசையை நோக்கி அடி பெயர்த்துச் செல்லும் சாம்பிணங்களே என்பது தான் தத்துவப் பெரியார் துணியும் வேத உண்மையும் ஆம் என்க.

“செத்துக் கிடக்கும் பிணத் தருகே
[யினிச் சாம் பிணங்கள்
கத்துங் கணக் கென்ன காண் கயிலா
[புரிக் காணத்தீயே”

எனவும்,

“சாம் பிணங் கத்துதையோ என்
[செய்வேன் தில்லைச் சங்கரனே.”
(பாடல் பொது)

எனவும் கூறினார் பட்டினத்தடிகள்.

“.....
“இக் களேபரத்தை ஒம்ப என் செய்
[வான் தோன்றினேனே”
என்றனர் நமது அப்பார்.

“மணமென மகிழ்வார் முன்னே மக்கள்
[தாய் தந்தை சற்றம்
பிணமென்சீ சுடுவார் பேர்த்தே பிறவியை
[வேண்டேன் நாயேன்”

என்றனர் தம்பிரான் தோழர்.

இவ்வாறு வரும் பிரமாணங்கள் பல.

இவ் வாற்றால், நாம ரூபங்களாகிய சீவர்கள் அனைவரும் உயிருடன் இருப்பவர் எனக் கருதப்படும்—காணப்படும்—வழங்கப்படும் உயிரோடு இருப்பவர் அல்லர் எனவும் சாம் பிணங்கள் எனவும் அஃதாவது சாதலை அடைதற் பொருட்டே இயங்கும் தன்மையுடையவர் எனவும் தத்துவப் பெரியார் கூறுகின்றனர்.

ஆதலால் “உயிரோடு இருந்தால்” என்னும் சொற் றொடருக்கு வேறு பொருள் காணப்பட வேண்டியது என்பதே வெள்ளிடை ஆம்.

அப் பொருள் தான் யாது? எனின், கூறுதம்:—

நிலையுதல் இலவாம் தன்மையுடையது இவ் உலகம் என்பது உலகநிந்த இரகலியம். ஆதலால் அழியுந் தன்மை உடையதாகிய பொருளுக்கே காப்பு என்னும் ரகிப்பு இன்றி யமையாதது ஆம். அஃதாவது சாதற்றன்மையுடையது — அழிதற் றன்மையுடையது எதுவோ அதுவே நித்தியத்துவம் அடைய வேண்டியது என்பதும் அப் பெற்றி கைகூடப் பெறுவதே வீடு பேறு என்பதும் பட்டாங்கின் உட்கிடக்கை எனக்கண்டு, சாதலடைதற் கென்றே — அழிந்து படுதற்கெனவே அசையும் தன்மையை — இயங்கும் தன்மையை இயற்கையாக உடைய உயிர்க்கு அதன் இழிதகைமையான அன்ன இயற்கையை மாற்றி — அவ் இயற்கையினின்றும் திரித்து, அவ் உயிரானது “இருத்தல்” என்னும் சொல்லுக்கு இலக்கியமாகித் திகழ்ந்த உய்யும்படி செய்வதே முதன்மையான — இன்றி யமையாத சாதனம்—தலையாய அறம் எனக் கடைப்பிடித்தலே அறிஞர்க்கு அழகாகும் என அறிதற்பாற்று.

அன்றி, இயற்கையின் திறனை அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இன்றிக்குதர்க்கம் பேசித் திரியும் கூப மண்கைகளுக்கு உரிய தன்று இப் பெற்றி என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

“உயிருடன் இருத்தல்” — உயிரோடு இருத்தல் என்பது சித்திக்க வேண்டும். இந் நிலைமை கைவரப் பெறுதல் எவ்வாறு?

எமது மூதாதைகள் அறிவாற்றல் தற் காலத்தவர் சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்டது — அதீதப்பட்டது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அவர்கள் கூறிய பழ மொழியிலேயே சங்கையும் நிவிர்த்தியும் உண்டென்பதும் வெள்ளிடை ஆம்.

“ஆனால் ப்ரஹ்ம ரிஷி”

என்பது ஒரு அரிய பெரிய பழ மொழி. ப்ரஹ்ம ரிஷி ஆனால் ப்ரஹ்ம ரிஷி; ஆகாவிட்டால் ப்ரஹ்ம ரிஷி அல்ல என்பது இதன் பொருளாகும்.

“அது ஆனால் அது ஆவர்”

என ஆன்றோர் கூறியதும் அறிக.

“ப்ரஹ்ம வித் ப்ரஹ்மைவ பவதி”

என்பது சுருதி. பிரமத்தை அது பவமாக அறிந்தவன் பிரமமாகவே இருக்கின்றான் என்பது இதன் பொருளாகும்.

“ஆனால் ப்ரஹ்ம ரிஷி” என்னும் பழ மொழிக்கு ஒர்ப்பவே, “உயிருடன் இருந்தால் உப்பு மாறி உண்ணலாம்” என்னும் பழ மொழியில் “உப்பு மாறி உண்ணலாம்” என்னும் சொற் றொடரில் இரகலியம் மறையாமல் மறைவுற்று இருப்பதைக் காண ஆம்.

அஃது யாங்ஙனம்? எனின்,

“உப்பு மாறி உண்டால் உயிருடன் இருக்கலாம்” என்று மாற்றினால் மறை வெளிப்படையாய் விடும் — மறை வெளிப்பட்டது என்க.

மேல் “உப்பு மாறி உண்டால்” என்பது பற்றி ஆராய்ச்சி நிகழ்த்துவதே எமது கடனாயிற்று என்க.

இயங்கிக் கொண்டு இருப்பன எல்

லாம் உயிருடையனவே. உயிர் என்னும் — உயிர்ப்பு என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் என்னை? பொருள் காண்பான் முயன்றுழி அதுதான் ஊலசித்து என்பது பெறப்படும்; தூலசித்து — அழுக்குடைய சித்து — தடித்த சித்து — அதனால் அழியும் தன்மையுடைய சித்து — மலினத்தால் காலக் கிரமத்தால் நசித்துப் போகும் தன்மையுடைய சித்து என்பது பெறப்படும். இவ் இழி தகைமையுடைய உயிருக்கே — உயிர்ப்புக்கே காப்பு என்னும் ரகிப்பு இன்றி யமையாதது என்க. தூலம் வேறு தான் வேறு எனக் கூறுதற்குச் சிறிதும் இடம் இன்றி இரண்டறக் குழைந்து நின்று இயங்கும் இவ் உயிர் என்னும் தத்துவம் நித்தியத் தன்மை பெற வேண்டும் என்க.

இத்தகைய உயிர்ப்புக் தான் யாது? எனின், அதுதான் வாயு என்று கூறப்படும்; மலின இயக்க முடைய — அழிதற் குரிய இயக்க முடைய வாயு என்று கூறப்படும் என்க.

அவ் வாயு பங்கமடைந்து இருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் யாது?

பகிர் முகப்பட்டு — வியாபகப்பட்டு — சிதறல் பட்டு விரிந்து வெளியேறி இயங்கிச் செல்வதால் மலினப்பட்டு அழிந்து படுதலே என்று கூறப்படும்.

அத்தகைய வாயு என்னும் உயிர் — உயிர்ப்பு பங்கம் நீங்கி — அழியும் தன்மை நீங்கி நிலை பேறு அடைதற்குச் செயற்பாலது என்னை?

உரிய சாதகங்களால் அதனைத் தனது உற்பத்தித் தானமாகிய ஊனோடு பஞ்சீகரணிக்கும்படி — உறையும்படி செய்ய வேண்டியதே என்க. இதுவே அத்தியாவசியமாகும். முத்தி நெறிக் கெனச் சமைந்தான் ஒருவன் குருவருளால் அதுட்டிக்க வேண்டிய அரிய பெரிய சாதகம் இதுவே என அறிதற் பாற்று.

மேலே கூறியனயாவும் ஒப்புக் கொள்ளப் படினும் இத்தகைய உயிர்ப்புக்கும் உப்புக்கும் சம்பந்தம் என்ன? என்னும் சங்கை உளதாகலாம். இச் சங்கை மிக முக்கியமானதே!

முட்டை மதியினராய் உண்மையை நாடும் ஆற்றலும் காதலும் இன்றி, சாத் திரப் பெயர் பூண்ட சில புத்தகங்களில் காணப்படும் சில சொற்களை — தத்துவங்களின் பெயர்களை நெட்டுருச் செய்து கொண்டு அவற்றின் பொருளை அணுவுளவும் அறியாது “கிராமபோன்” (Gramophone) போல படபட கடகட என்று “சொற் பொழிவுகள்” வாயிலாகவும் பத்திரிகை வாயிலாகவும் பாடம் ஒப்புவித்து உலக மக்களை ஏமாற்றி ஊதியம் பெற்று உண்மையை வெளியிடுவான் முயன்று ஒழுக்குவாரை “அறிவிலிகள்” என ஏளனஞ் செய்து “அவ்வளவில் அவன் மகிழ்க” என்னும் நியாயத்துக்கு இலக்கியமாகித் திகழும் ஆதர்களுக்கு மேலே கூறிய சங்கை நிவிர்த்திக்கப் பால்து ஆமோ? எனின், அற்றன்று! மற்றே, இன்ன நீர்மையுடைய பாமார்க்கு உண்மை எஞ்ஞான்றும் முயற் கொம்பு என்றே கூறப் பாற்று.

ஆயினும் உண்மையை உணரும் ஆற்றலும் காதலும் உடையார் பொருட்டாக ஆவனவற்றை ஆராய்ந்து கூறுவதே எமது கடன் என்பதும் அறிதற் பாற்று. இஃது இவ்வளவில் நிற்க.

உயிர்ப்புக்கும் உப்புக்கும் சம்பந்தம் யாது? எனின், சிறிது கூறுதும்:—

உப்பு இன்றேல் உயிர்ப்பு இல்லை; உணர்வு இல்லை; உலகம் இல்லை; இயக்கம் இல்லை என்பது நன்று கடைப்பிடிக்க. நாம் உண்ணும் உப்பு ஆக்கப்பட்ட உப்பே யன்றி வேறன்று. உப்பு என்று ஒரு பொருள் தனிமையாக உண்டோ? எனின், இல்லை! இல்லை! இல்லை! என்றே முக்காலும் கரந்

துக்கி மொழியற் பாற்று. அப்பு உப்பான தன்றி வேறல்ல.

திருமந்திரம்.

அப்பினிற் கூர்மை ஆதித்தன் வெம்மை

[யால்

உப்பெனப் பேர்பெற்றுருச்செய்த தவ்வுரு அப்பினிற் கூடிய தொன்றாகு மாறுபோல் செப்பினிற் சிவன் சிவத்து எடங்குமே.

(ஊ. 1-ம் தந். உபதேசம் செ. 24.)

அவ் உப்பானது தன் இயல்பு கெட்டு — நிறை கெட்டுக் களிம்பு என மாறுவதே உயிர்ப்புக் கெடுதல் — உயிர் கெடுதல் எனப்படுவது — சாதல் எனப்படுவது என்க. ஆதலால் அவ் உப்புக் கேடையாதவாறு காக்கப்படவேண்டும்; அவ் உப்பு என்னும் உயிர்ப்பு — உயிர் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டும் என்க.

அஃது யாங்ஙனம்? எனின், கூறுதும்:—

சங்காரமே ரக்ஷகத்துவம் ஆதலால் அவ் உப்பு என்னும் உயிர்ப்பில் உள்ள அழுக்கை அழுக்கு என்னும் தூல தத்துவத்தை அழிக்க வேண்டும்.

அஃதாமாறு எங்ஙனம்? எனின்;

உயிர்ப்பு என்னும் உப்பை ஊன் என்னும் புளி யுடன் பஞ்சீகரணம் செய்ய வேண்டும் — நிறை கொண்டு கூடிக் குழையுமாறு செய்ய வேண்டும் என்க. உப்பும் (விந்து) புளியும் (நாதம்) நிறையோடு குழைந்துழி, உயிரோடு “இருத்தல்” என்பது — “உயிருடன் இருத்தல்” என்பது சித்திக்கும் என்க. அஞ்ஞான்று உப்பு உருப்படும் — கட்டுப்படும் என அறிதல் வேண்டும். கரு என்னும் உப்புக் கட்டுப்படுவது என்பது இதுவே. இவ்வாறு உப்பை உருப்படுத்த வேண்டும் என்பது பற்றியே,

‘உப்பென்றல் உருவான உப்பேது

[மக்காள்”

என்றனர் சித்தர். அஃதாவது உப்

பில் உள்ள களிம்பை நீக்கி அதனைச் சுத்தமாக்கி உருப்படுத்த வேண்டும் — கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பது.

உப்பு என்னும் உயிர்ப்பு உயிர்ப்பு என்னும் வாயு வியாபகத்தால் அழிந்து படாமல் இருப்பதற்கு — கட்டுப்படுத்தற்கு யாது செய்ய வேண்டும்?

அதிக நிறையுடைய வாயுவை — அமல நிறையுடைய வாயுவை ஓவாது விளைத்துக்கொண்டிருக்கும் கருவியாக — துருத்தியாக — பூர் துருத்தியாக புலால் துருத்தியாகிய தூலத்தை — அசுந் தநுவை மாற்ற வேண்டும் என்க. இகன்றான் மாற்றிப் பிறத்தல் என்னும் துவிசத்துவம் கைகூடும் என்க.

அதிக நிறை என்பது பரிசுத்தத்தையே — அமலத் தன்மையையே குறிக்கும் என்க. வாயு அசுத்த முடைய தாயின் உருவத்தால் பெருமையும் நிறையால் சிறுமையும் உடையது ஆம். அசுத்தமான வாயுவுக்கு உப்பும் தன்மை — பெரிதாகக் காட்டும் தன்மை — விரியும் தன்மை உண்டு.

[வயிறு உப்பினது என்றால் வாயுவையே குறிக்கின்றது அல்லவா? இதனாலும் உப்பு என்பது வாயுவையே குறிப்பது கண்டு கொள்க.]

அவ் வாயு களிம்பு நீக்கிச் சுத்தம் ஆடைய அடைய சுருங்கும் தன்மை பெற்றுக் கனமாக ஊட்டமாக இருக்கும்.

வாயு சுருங்குவது என்றால் என்ன?

அது தான் அளவிறந்த அசுவகன் குறுகுவது; நிறை பெறுவது என்பது. பக்கச் சலன கதி பெறுவதே அசுத்தமான வாயுவின் இயல். ஆதலால் வாயுவானது அக்கினியோடு கூடிக் குழைந்து அதனோடு பூரண மித்துருத்துவம் அடைந்தபோது அவ் வாயுவின் பஞ்சீகரணிப்பால் அக்கினியானது அதனைத் தன் வசமடக்கிப் பக்கங் கொண்டு படர் தலாகிய வாயுவின் அசுத்தமான

இயற்கையை மாற்றி மேல் எழுந்து — கிளம்பி ஆகாயத் தானமாகிய லலாடத்தைப் பற்றும்; சுழி முனையைத் தாவிக்கெதி பெறும்: அமல அக்கினி — அமல ஒளி — சிவம் ஆதிக்கம் பெறும் என்க. அக்கினி சிவமாகவும் வாயு சத்தியாகவும் திகழும். இதுதான் ஈறு — நித்தியத்துவம் என்க. அலிதாவது ஞானகாசமாகிய பரத்தில் ஒடுங்கும் தன்மையுடைய — மறையும் நிலைமையுடைய சிவன் முத்தர் இயல்பு இதுவே என அறிக.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

உருத்தரித்த நாடியி லொடுங்குகின்ற

[வாயுவைக்

கருத்தினு லிருத்தியே கபாலமேற்ற

[வல்லீரேல்

விருத்தரும் பாலராவர் மேனியுஞ் சிவந்

[திடும்

அருட்டரித்த நாதரீபாதம் அம்மைபாத

[முண்மையே

(ஊ செ. 5.)

திருமந்திரம்.

ஏற்றி யிறக்கி யிருகாலும் பூரிக்கும்
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை யுதைக்கும் குறியது வாமே.

(ஊ 3-ம் தர். பிராணயாமம் செ.8)

புறப்பட்டிப் புக்குத் திரிகின்ற வாயுவை
நெறிப்பட உள்ளே நீள்மல மாக்கில்
உறுப்புச் சிவக்கு முரோமங் கறுக்கும்
புறப்பட்டிப் போகான் புரிசடையோனே.

(ஊ ஊ செ. 12.)

என்பனவற்றை நோக்குக.

வாயுவை அமல மாக்கி ஊனில்
உறையச்செய்தலே “காற்றைப் பிடித்தல்”
“நின்மல மாக்கல்” என்பன வற்றின் பொருளாகும்.

இவ்வாறு இயற்கை முறையாக வாயுவை அமல மாக்க அறியாது — காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறியாது செய்து

துப் போன — செத்துப் போகின்ற அசட்டு யோகிகள் — உபாசக நிட்டையாளர் வித்துவான்கள் முதலிய உலகமாக்கள் “கூற்றை உதைத்து” — விதியை வென்று நித்தியத்துவம் பெற்றனர் — பெறுகின்றனர் என்பது வஞ்சக நெறிபால் பிறரை எமாற்றி வயிறு வளர்க்கும் ஈனர் கூறும் வெறும் வார்த்தையே என்பதில் எட்டுணையும் ஐயப்பட ஆமோ?

அமல மடைதலால் அதிக நிறை அமைந்த வாயுவால் அழியும் தன்மையுடைய அசுத்த வாயு என்னும் உயிர்ப்பை உயிர்ப்பு என்னும் உப்பை ஊனில் உறையச் செய்வதால் உப்புக் கட்டுப் பட்டு உருப்படும் — அழியாத தன்மை பெறும் என்க.

முத்தி நெறிக்கு எனச் சமைந்த பக்குவ சிவன் அடைய வேண்டிய முதற் றடம்—சித்தி பெற வேண்டிய இடம் இதுவே.

உப்பு என்னும் சிவமும் புளி என்னும் சத்தியும் (விந்துவும் நாதமும்) நிறை கொண்டு கூடக் குழைந்து சமம் பெறும் இடம் இதுவே.

அர்த்த நாரம் என்பது இதுவே.

இருவினையும் ஒப்பிய இடம் இதுவே.

உடலுயிர்தளின் இயக்க நிறை சமம் பெற்ற இடம் இதுவே.

மல பரிபாகம் என்பது இதுவே.

உடலுயிர் இருக்கும் தன்மையை அடைந்து “வீடுபெற நில” என்று பாட்டி அருளியதற்கு ஒப்ப வீடுபெற நிற்கும் இடம் — முத்தி வாயில் இதுவே.

அமல முதற்படி இதுவே என்க.

இப் பெற்றி கைகூடப் பெற்றவரே “உயிருடன் இருந்தால்” என்னும் வாக்யத்துக்கு இலக்கியமாகி “உயிரோடு இருப்பவர்” என அறிதற் பாற்று.

இவரே உலகத்தை — (முன்னிலையாகிய பொருள் அனைத்தும் உப்பே ஆதலால்) உப்பை மாறி — மாற்றி உண்டு — அமுதம் உண்டு உய்தி பெறுவர் — நித்தியத்துவம் அடைவர் — உடலுயிர் பூரண அமல மடைந்து அருளாய் வெளியாய் உலகு கண்டிட மறைந்து உண்மைச் சைவ முத்தி அடைவர் என்க.

இவ் அரிய பெரிய பழ மொழியின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் — வாய்மையான பொருள் இதுவே என்பது நன்று கடைப் பிடிக்க.

மேலே கூறிய உண்மைகள் நன்று யாப்புறும் வண்ணம் இன்னும் சில கூறி இக் கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

குரு வருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால், என்புள் இருக்கும் அப்பில் உள்ள உப்பு [அவயவமாகிய உறுப்பு; உறு+உப்பு = உறுப்பு—சீரம்] துப்பு நீங்கி களிம்பு நீங்கி அமலமான உப்பாக — அமுதமாக — அமுத யாக்கை யாகிய அன்னரூக்கையாக மாற்ற மடையவேண்டும்.

“ஊற்றான உண்ணர் அமுதம்” (திருவாசகம்) ஆகிய இதுவே — அமலமான உப்பே உடலகத்து ஆக்கமுற்று உணவாகிப் பிணி மூப்புச் சாக்காடுகளை நீக்குவது; அமிர்தத்துவம் (Immortality) என்னும் நித்தியத்துவம் அளிப்பது என்க.

“உப்புமாறி உண்ணுதலால் உயிருடன் இருத்தல்” என்பதன் இரகவியார்த்தம் இதுவே என்க.

திருவாசகம்

“.....
கடக்களி நேற்றாத் தடப் பெருமதத்தின்
ஆற்றே ஞக அவயவம் க்வைதநு
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்
.....
வாக்கிறத் தழத மயிரீக்கால்தேறும்

அவ்வாயு நிறை பெறுவதே—அமல மடைவதே — அருளமுதமாக மாறுவதே விந்துவின் கலைகள் பிருதிவியில் உறைவது — ஒடுங்குவது என்பதன் பொருளாகும்.

இவ் அருளமுதம் உண்பவரே சீவன் முத்தர். இவரே “உப்பு மாறி உண்டு உயிருடன் இருப்பவர்—இவரே வாய்மையான சித்தர், நித்தர், நிமலர்; நிராமயர்; பரமுத்தர் என அறிக.

இத்தகைய அமுதம் அறியாதார்— உண்ணப் பெறாதார் நித்தியத்துவம் பெறுதல் முயற் கொம்பே ஆம். அமுதம் என்றால், எங்கொ வெறு மனையில் இருந்து — சூனியத்தில் இருந்து தோற்றுவது எனத் துணிந்து அமைகின்றனர் சரீரம் அழிந்த பின் தான் முத்தி உண்டு எனக் கூறி அதனை அலட்சியம் செய்யும் தற்காலச் சைவருட்பலர். எடுத்ததற்கு எல்லாம் திருமந்திரப் பிரமாணம் காட்டுவர். உடலிற் கிடந்த உறுதிக் குடி நீர்” எனவும் “சிவநீர்” எனவும் திருமந்திரம் கூறுவதை அறியார்.

இன்ன நீரார் உண்மை முத்தியின் இலக்கணம் அறிய முடியாது அதனை உரைப்போரை என்னஞ் செய்வதும் வியப்பாகுமா? இவர் தம் காரறிவின் பெருமையே பெருமை. “என்பாமல்லா இன் அருள்” (திருவாசகம்) என்னும் ஆதி யருளால் என்பு உள் அன்பு பெருக் குற்று அதன் கண் உள்ள உப்புத் துப்பு நீங்கி அமலமான உப்பானால் — அமுதமானால் அதுவே சிவமாகும்—அருளாகும். இவ் அருளே வினாவேறி ஞான சத்தி வடிவமாகிய அருட் சத்தி வடிவமாகிய ஓ வடிவமாகும். இதனால் நித்தியத்துவம் உளதாகும் என்க. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இவ் வுண்மைகள் இதுவரை “வித்தக” வாயிலாக வெளிவந்த கட்டுரைகள் பலவற்றில் விளக்க முறக் காணப்படும். அவற்றுள்ளும் கண்டு தெளிக.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “உயிரோடு இருந்தால் உப்பு மாறி உண்ணலாம்” என்னும் அறிய பெரிய பழமொழி யாகிய மறை மொழி யானது உலகியலுக்கும் ஒருவாற்றான் ஒப்பிய தாதலோடு உண்மை நிலைக்கே பெரிதும் ஒப்பியதாய் நின்றல் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

✓ // சபம்.

திருவாசக உண்மை.

யாழ்ப்பாணம், தேன்கோவை

தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமாந். ச. கந்தையபிள்ளை

(வித்தகம் பேராசிரியர்)

அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவி யருளியதும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திருவாசகத்தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0-2-9 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

அறிவிப்பு.

கடிதர்களின்

அபிப்பிராயங்களுக்கு

அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

BOOKS BY SRI AUROBINDO

Essays on the Gita	RS. AS.
First Series	... 5 0
Second Series	... 7 8
Isha Upanishad	... 1 8
Ideal and Progress	... 1 0
The Superman	... 0 6
Evolution	... 0 8
Thought and Glimpses	... 0 9
A System of National Education	... 1 0
The ideal of the Karma-yogin	... 1 10
War and Self - Determination	... 2 0
The Renaissance in India	... 1 12
The Brain of India	... 0 6
The National Value of Art	... 0 8
Uttarapara Speech	... 0 4
Kalidasa	... 1 0
Yogic Sadhan	... 1 0
The Yoga and its object	... 0 12
The Mother	... 1 0
The Riddle of this World...	2 0
The Teaching and the Asram of Sri Aurobindo...	0 10
Songs to Myrtila	... 1 4
Baji Prabhu	... 0 10
Six Poems of Sri Aurobindo	... 1 4
Lights on Yoga	... 1 4

NANDHI

PUBLISHING HOUSE

PONDICHERRY.

